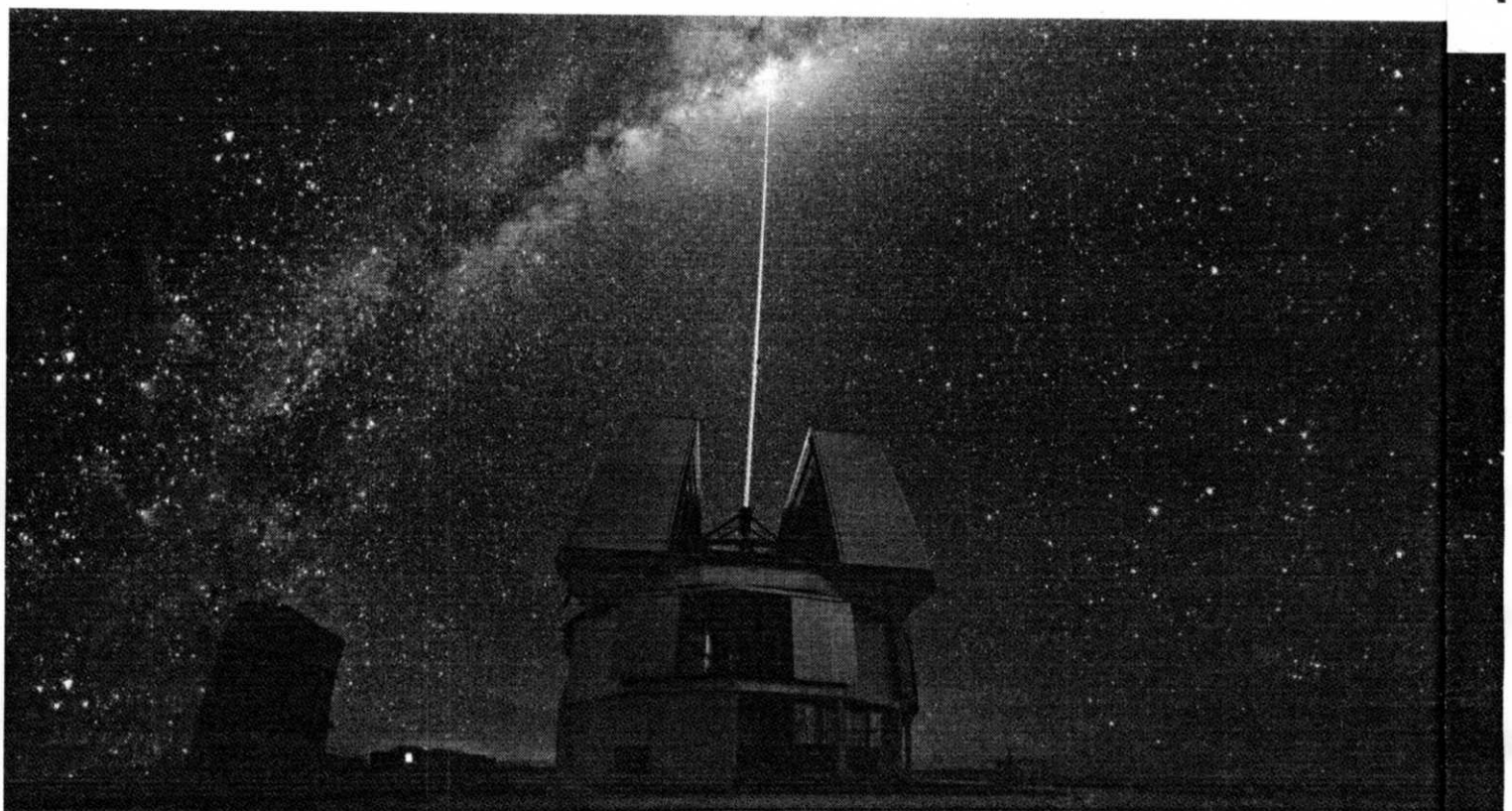

Ar Lietuvą lanko ateiviai? Tiesą

Jonas Skendelis (nuotraukoje kairėje) – matematikas, informacinių technologijų specialistas, – prisipažįsta NSO atžvilgiu nesą toks didelis skeptikas, kaip kai kurie jo kolegos mokslininkai. „Neneigiu nieko, ko tik kada nors anksčiau. O štai daktarės Gražinos Tautvaišienės (nuotraukoje dešinėje) nuomonė kategoriškesnė“

■ Jei ateiviai norėtų nepastebėti nusileisti į Žemę, tinkamiausia stotelė jiems būtų Lietuva

Inga KONTRIMAVIČIŪTĖ

Surinkę pluoštus liudijimų apie susidūrimus su nežemiškos civilizacijos pasiuntiniais, taip ironizuojama mūsų šalies ufologijos entuziastai. Tai nieko, be jų pačių, atrodo, nedomina. Taigi nelieka nieko kita, kaip tik su pavydu žvelgti į Vakarus: tie nors nė karto oficialiai nepaskelbė apie ateivių vizitą, tačiau ufologiją iškelė į valstybinį lygmenį.

Įdomu, kad prieš kelis dešimtmečius, dar sovietiniais laikais, ufologija labiausiai klestėjo būtent Lietuvoje. Viešojoje erdvėje iki šiol „plaukioja“ dokumento anglų kalba kopija – britų piloto, 1976 metų rugšėjo 10 dieną skridusio iš Londono į Maskvą per Lietuvą, raportas. Esą tarp 18–19 valandos jis išvydo akinamą, bet stabilią šviesą, skludusią iš vieno šaltinio šone ir kiek žemiau lėktuvo. Šviesa, teigiama, buvusi tokia intensyvi, kad į ją ilgėliau žiūrėti nebuvo įmanoma. Vis dėlto pilotas šviesą stebėjo apie 10–15 minučių, kol jo pilotuojamas lėktuvas nutolo. Sumerimęs lakūnas susisieko su sovietų skrydžių valdymo dispečeriais, bet sulaukę atsakymo, kad jo sutiktas objektas neidentifikuotas ir geriau apie jį nekalbinėti.

Teisinosi esą psichiškai sveiki

Kitas ufologijos entuziastų aptiktas ir paviešintas dokumentas turėtų įtikinti, kad ateiviai Lietuvoje, nors ir kaip neįtikėtina, nėra vien laki fantazija.

Fantasmagoriškas, tačiau kruopščiai užrašytas incidentas įvyko jau nepriklausomoje Lietuvoje, 1996-ųjų birželio 26 dieną, kelyje Vilnius–Medininkai.

Automobilyje budintys du policijos pareigūnai netoli Nemėžio gyvenvietės, nuo sostinės nutolusios apie dešimt kilometrų, pusvalandis po vidurnakčio išvydo stulbinamą vaizdą:

maždaug 10–15 metrų virš žemės pakibusį pulsuojančią – išsiplečiantį ir vėl susitraukiantį – objektą. Tuo pačiu metu pareigūnai išgirdo ir keistą, elektroninius traškesius primenantį garsą.

Neatpažintą skraidantį objektą patruliai stebėjo kone pusvalandį, kol, pabandžius prisiartinti, šis pakilo ir nuskrido. Apie keistą reiškinį pareigūnai jau buvo spėję informuoti specialiąsias tarnybas. Kaip teigiama viešai skelbiamoje ataskaitoje, buvo mestos visos pajėgos iširti, ką iš tiesų regėjo policininkai: matuotas radiacijos fonas, įrašytas netgi objektui nuskridus kurį laiką dar girdėtas garsas. Taip pat pastebėta, kad vietoje, kur NSO kabojo virš žemės, dešimties metrų skersmens plove žolės būta prigulusios.

Šis įvykis buvo taip plačiai aptarinėjamas ir sulaukė pačių įdomiausių versijų, kad tuomečiam policijos vadui netgi teko radijo eterį patvirtinti, jog keistojo reiškinio liudinininkais tapę pareigūnai yra stabilios psichikos profesionalūs darbuotojai.

O 1999-aisiais Lietuvos, kaip šalies, kurioje pastebėtas NSO, vardas nuskambėjo pasaulyje. „Discovery“ kanalo parodytame dokumentiniame filme apie NSO trumpai buvo pateikta vaizdo medžiaga, nufilmuota galimai sovietų žvalgybos naudojant naktinio matymo vaizdo įrangą dramatiškais 1991-ųjų sausio įvykių dienomis Vilniuje. Joje užfiksuotas didžiulis švytintis objektas, tarsi plūduriuojantis virš Seimo pastato. Kitas neatpažintas objektas tuo pačiu metu užfiksuotas švytintis netoli Vilniaus televizijos bokšto.

Pavydi net latviams

Į klausimą, ar tokios istorijos – tikri įrodymai, kad Žemę (taigi ir Lietuvą) stebi ir lanko ateiviai, ar tai tik jaudrintos fantazijos vaisius, ufologai ir astrofizikai atsakytų skirtingai.

Vieni žinomiausių ufologijos entuziastų Lietuvoje – internetinės svetainės nso.lt įkūrėjai Jonas Skendelis ir Lukas Devita – pavydžiai žvalgosi ne tik į Vakarus, bet ir į mūsų artimiausią kaimynę Latviją, kur ateivių tema gvildinama ne vien mėgėjų.

Nors oficialių ateivių apsilankymo įrodymų nėra paviešinus, tačiau, anot J.

Skendelio, kitose šalyse jau veikia ar bent jau buvo kuriamos darbo grupės, egzistuoja savanoriškos organizacijos, fiksuojančios, nagrinėjančios, tiriančios pranešimus apie NSO.

„Čilėje nuo 1997 metų iki šiol veikia CEFAA, tai yra Anomalių oro reiškinų tyrimo komitetas, kuriam vadovauja ir priklauso karinių oro pajėgų aukšto rango karininkai, į jį įtraukiami mokslo sluoksnių atstovai. Taigi ši tema nagrinėjama labai rimtu, solidžiu lygmeniu. Šios organizacijos nariai įtakingi visuomenėje ir valdžios sluoksniuose. O Lietuvoje apie NSO žinome tik tiek, kiek surinkama iš žiniasklaidoje pasirodantių žinučių, bet niekas to netiria“, – apgailestauja J. Skendelis.

Ufologijos mėgėjams apmaudu, kad Lietuvoje NSO tema įdomi entuziastams, žiniasklaidai, kuri suvokia, kad tokios pikantiškos istorijos apie ateivius visada įdomios publikai ir rašytojams fantastams, nors didesnę dalį jų išleistų kūrinių J. Skendelis vertina tik kaip komercinį produktą, masinančią audringos fantazijos skaitytoją.

„Lietuvoje esame iš anksčiau įpratę manyti apie NSO nerimtai, ir to etapo vis dar nepralaužiame.“

L. Devita, ufologijos entuziastas

„Visų jų veikla tėra savaiminė, neorganizuota ir nekoordinuojama. Kodėl? Visų pirma nėra valdžios organizacijų palaikymo, todėl visuomenėje ši tema laikoma nerimta“, – tai liūdina J. Skendelį.

Sensacija nebetoli

Tinklapiu NSO tema redaktorius pripažįsta nesantis pasakojimų apie nežemiškųjų civilizacijų pasiuntinių vizitus į Žemę didelis entuziastas. Tačiau nelaiiko savęs ir absoliučiu skeptiku, kategoriškai atmetančiu tokią galimybę.

„Neneigiu nieko, ko tikrai nežinau“, – laikosi principo J. Skendelis.

Vis dėlto jis pripažįsta, kad, vertinant tikimybę sutikti Žemėje ateivį,

dabar esą kur kas didesnis optimistas nei prieš kelis dešimtmečius.

Nuo senų laikų žmogus, žvelgdamas į žvaigždes danguje, ir pats svajoto tarp jų atsirasti.

Ir atsirasdavo: senovės graikai į dangų perkėlė mirusius savo legendų herojus ir dievus – Orioną, Persėją, Heraklį, Plejadę. Jeigu žmogus trokšta ir siekia pakilti į žvaigždes, kodėl iš ten negali atkristi svečių į Žemę?

„Rusų astronomas, astrofizikas Josifas Šklovskis pabandė įvertinti, o amerikiečių astronomas Frankas Dreikas dar septintajame dešimtmetyje sukūrė formulę, kaip apskaičiuoti, kiek kosmose galėtų būti protingų civilizacijų, su kuriomis žmonija galėtų užmegzti kontaktą. O pastaruosiu metu beveik įsitikinta, kad vos ne kiekviena žvaigždė gali turėti planetų sistemą. Tarp jų gaušu ir tokių, kurios gali turėti planetų „gyvybinėje zonoje“. Tad tikimybė, jog protinga civilizacija yra netgi netoli mūsų, labai padidėjusi“, – tikina J. Skendelis.

Ateiviai į laiškus neatsako

Jei mūsų Paukščių Tako galaktika tiršta žvaigždžių, o visata skaičiuoja 13,7 milijardo metų, galbūt logiška manyti, kad toje kosminėje didybėje turėtų būti

kitų pažangių civilizacijų? Tad kodėl nėra svarių įrodymų, kad ateiviai būtų aplankę Žemę, kodėl iki šiol nematome nežemiškų kosminių laivų?

Tai paaiškinti bando Fermio paradoksas, pavadintas jį 1950 metais suformulavusio fiziko Enriko Fermio vardu. Paradoksą bandoma paaiškinti teoriniais samprotavimais, kad galbūt tiesiog nėra fizinių galimybių keliauti tarpžvaigždiniais atstumais, o gal civilizacijos, panašios į žemiškąją, neįstengia išgyventi tiek, kad sugebėtų pasiekti kitas.

Todėl 2008 metais NASA į kosmosą paleido grupės „The Beatles“ daina „Across the Universe“ – kaip taikos žinią visiems kosmoso gyventojams, kurie Šiaurės žvaigždėje atsitiktinai lankysis... 2439 metais. O zondai „Voyager 1“ ir „Voyager 2“, startavę

1977-aisiais, ir dabar esantys netoli išorinės Saulės sistemos ribos, gabena paausuotą plokštelę su įrašytais Žemės garsais ir vaizdais. Tačiau praėjus 285 000 metų, kol „Voyager 1“ priartės (teoriškai, žinoma) prie vienos artimiausių mūsų žvaigždžių – Sirijaus. Ir niekas nežino, ar ten esama protingų būtybių, pajėgsiančių priimti kapsulę, ar apskritai dar gyvuos tokią žinutę išsiuntusi žmonija.

Tarp teoretikų pateikiamų hipotezinių paaiškinimų, kodėl vis dar ateiviai neužmezgė ryšio su Žeme, yra ir jaudinančių vaizduotė, pavyzdžiui, kad jie tyčia mus izoliavę ir saugo žmoniją panašiai kaip mes nacionalinius parkus ar nykstančias gyvūnų rūšis zoologijos soduose. Netgi yra aiškinančiųjų, kad nežemiškos civilizacijos ne tik egzistuoja, bet ir yra čia pat, šalia mūsų, Žemėje, tik žmonės nesugeba identifikuoti ateivių.

„Mes viliamės, kad mokslas visagalis, tačiau visagalis tik Dievas“, – ragina pripažinti J. Skendelis.

NSO neignoruoja net Vatikanas

Vytautas Vilimas, straipsnius ufologijos, muzikos temomis pasirašantis Luko Devitos slapyvardžiu, knygos „Garso gėlės“ autorius, darbuojasi Nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos orientalistikos skytykloje, o laisvalaikį skiria ufologijos tyrinėjimams.

„Neatpažintų skraidančių objektų terminas kilęs iš JAV karinių oro pajėgų. Oficialūs JAV kariniai dokumentai patvirtina, kad NSO nėra nei iliuzija, nei optinė apgaulė, o iš tiesų egzistuoja“, – teigia L. Devita.

Anot jo, ufologija skaičiuoja jau pusę amžiaus. Tiek metų ją plėtoja ir mėgėjai, ir oficialios vyriausybės lygmens institucijos. L. Devita pažymi, kad per pastaruosius penketą metų pasaulyje NSO tema pradėta kalbėti kur kas rimčiau.

„Net Vatikano pranešimai dabar taip pat stebėtinai palankūs besidomintiems ufologiją. Ne kartą labai aukšto rango Vatikano atstovai yra pasakę, kad domėjimasis ateiviais neprieštarauja krikščionybei. Tai yra gana įspūdingi pareiškimai. Tačiau

